

Εἶναι ὅλος, νά, διασταυρωμένα δύο
 Ξύλα ὁ Μαρτζώκης. Νὰ ὁ Βασιλειάδης,
 Ἕνα μεγάλο πέτρινο βιβλίο.

Καὶ μιὰ πλάκα στὴ γλῶη μισοκρυμμένη
 — Ἔτσι τώρα τὴ συμβολίζει ὁ Ἄδης —
 Νὰ ἡ Λάμαρη, ποιήτρια ξεχασμένη.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ "ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ"

ΜΕΣ' στὴν ψυχὴ μου μιὰ σιωπὴ στοχαστικὴ ἔχω κλείσει.

Κάποιων γαλήνιων δειλινῶν τὴ μουσικὴ σιγὴ,
 Στὰ πάγκα μέσα, ποὺ οἱ λευκὲς ἀκακίες εὐωδιάζουν.

Τὴν ἡρεμία τῶν θραδινῶν, θαμπῶν ἀκρογυαλιῶν,
 Ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ σκεφτικὸ ἠσυχάζουν σεληνόφως.

Τὴ θλιθερὴ ἐγκαρτέρηση τῶν ἄρρωστων νερῶν
 Καὶ τὴ γαλήνη τῶν παλιῶν, σπασμένων ἀγαλμάτων.

Κι ἀκόμα τὴν ἀπάθεια τὴ θεία τῶν στωϊκῶν
 Καὶ τὴν ὑγρὴ τῶν οὐρανῶν τῶν βόρειων τόπων θλίψη.

Μέσ' στὴν ψυχὴ μου μιὰ σιωπὴ στοχαστικὴ ἔχω κλείσει.

Η ΠΑΧΝΗ ἀργοζυγιάζεται πίνου ἀπ' τὴ γκρίζα πόλη.

Στὰ σπίτια μέσα ἡ ἄρρωστη κι ὠχρὴ ἀγρυπνάει ἀνία,
 Στὰ καπηλειὰ κυλιέται δυνά μιὰ χορτασμένη πλήξη
 Καὶ στοὺς ὑγροὺς καὶ σκοτεινοὺς περιπλεγμένους δρόμους
 Ἴδιος μ' ἓνα κρυμμένο ἐχθρὸ παραφυλάει ὁ φόβος.

Κ' ἐσύ, ὦ ψυχὴ μου, μοναχὴ κι ἀναποφάσιστη εἶσαι
 Καὶ ἀργὰ πλανιέσαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ σταυροδρόμια μέσα,
 Γεμάτη πλήθιους δισταγμούς, γεμάτη ἀνησυχίες,
 Χωρὶς νὰ ξαίρης πιδ σκοπὸ στὸ δρόμο σου νὰ βάλῃς.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ